

Szövegmutatvány / portfólió

Hibalista

Szeretném,
ha a dolgok, ahogy szeretném,
úgy alakulnának, de egyre-másra
a saját korlátaimba botlom.
Néha nagy ívben esem pofára,
néha zavar a mások hibája,
holott panaszra nincs nagy ok,
semmi nincs foltok nélkül,
én is hófehér dalmata vagyok.
Örökmozgó, mely csak állt ott,
ígéret, a be nem váltott,
az adott szó – uzsorakamatra kölcsön –
bár tisztázandó: csapvizet a csorba
pohár mellé ki öntsön.
Egy madárijesztő, melynek
tenyeréből a madarak esznek,
s talán jól is van ez így.

Vászon halakkal

A meg nem nyugvók útja már kiadva, messzire
húzódjon, aki összébb nem – az ultimáta szóla,
akár a füttyögést is elnyomó harang, minek
vörösen elbukott a tornya. Nyárra, virradóra
feltűnik a tenger, s odébb kihalt halászfalu
kis kikötővel, hol a szükségesnél nincs több korlát.
Az áramlat kedvező, és a horgony sincs sehol,
mi a reményt megtartaná, hogy ne bontson vitorlát.

Száműzetés

A hóhatárral a felhők is összeérnek északon
a nyári hónapokban, télen úgyse látni messze,
ilyenkor a *honnán* lehetne csak biztos, ha napokig
pehelynyit sem havazna, s csupán a szélcsend követne.

A sivatagban a meleg, mint tükröződő délibáb
aszalja az agyam, s minden homokszem megcsikordul
talpam alatt; bár a nyílt tengeren se jobb: a zaklatott,
bús lélek akkor is eltéved, ha magába fordul.

Utoljára a tengeren

Már nem feszül a vászon, és nem fodrozódik
a felszín, és akár a szél, pihen a toll, ecset,
morajlik a mélység s a korhadó hajótest,
kísértetek lakják be az üres fedélzetet.

A tengernek nincs partja, nincsen széle, hossza,
üdvözlésül sirálycsapat zajongva nem fogad,
de játszik a hajnali fény a gálya mellett,
míg az ostort szorítva várom a hullámokat.

Prizmáink

A fénynek nem számít,
hogyan hol törik meg:
a sportautó motorháztetőjén,
a vadászfegyver ravaszán,
a kedvesnek hitt szemében,
vagy annak a pohárnak a száján,
melyet utoljára a szádhoz emelsz.

Visszaút a fekete folyón

Még nem ment le a nap, az ösvényen süttött szembe,
megpihenve a kvarckristályokon, a homokban.
Muszáj volt menni, ha már elindultam.
A fák árnyékai egyenként kúsztak közelebb,
s hiába nyújtózkodtak, az arcomig nem értek,
ahogy a páncél és a tóga sem szorított már egy ideje.
Csak a dombtetőn mertem visszanézni,
amikor a révész az érméssel a zsebében,
már félúton járt a folyón visszafelé.

Hegedűbalta

Szívós tölgy állt a meder kanyarulatában,
árnyékba borította a pihenő vándort.
A domb gyomrából vasércet mosott ki a víz,
a parton kovakő várta, hogy összecsapjanak.

A fa koronájának felét adta a tökéletes ágért,
a másik fele is odaveszett, amikor a törzsből
hangszerfa készült. Nem tétlenkedett az ember,
lova sörényéből húrnak valót tépett, és

utoljára lecsutakolta még a néma szolgát
a kanyarban, a völgyben, az apadó patakban.
Majd továbbállt szerzeményeivel, immár gyalogosan,
hogy ellopjon egy darabot a pillanatból.

Tegnap volt már, s hogy legyen még másnap is,
magához vette, amit értéknek gondolt.
Az ágból, vasból fejsze lett határig élezve,
a többiből hegedű, rabságban az erő és a szellem.

De a legjobb hangszeren is elpattanhat egy húr,
ahogyan melléüthet a legélesebb bárd is.

A kárhozat útja

Prológ

A hitvány emberélet útfelén,
a külváros kapujához menet,
felhagyva az irányt és a reményt,
mély fertőben készültem egy hetet
eltölteni, s az alvilág helyett
– ahol a puszta szó úgysem segít –
sorban nyakamba venni bűneit.

I. (Kevélység):

Elsőre Katában merültem el,
a combjai közt, mert nem sikerült
az orráig felérni. Nem emelt
magához akkor sem, mikor felült,
s ha hevert is, hiusága került
előtérbe csak, imádva az „Én”-t,
engem lenézve tartott, szolgaként.

II. (Fösvénység):

Előre és jól kellett Fanninak
fizetni, vissza viszont nem sokat
adott. Akár, mint a tegnapi nap
ha folytatódna: hűvösen fogadt',
s én faltam az apróbb falatokat.
Magát sajnálta tőlem, azt hiszem,
így végeztük mindketten éhesen.

III. (Bujaság):

Korábban, ami kimaradni tűnt,
Berta kamatostul megadta azt.
Öröm volt átalélni a rutint,
mellyel dolgozott, imádta amaszt,
s a férfiasság – felséges malaszt! –
előtte már-már szinte meghajolt,
de bírni kell, még épp csak szerda volt.

IV. (Irigység):

Negyednap Ildikó került elém,
a legmohóbbnak ismertem meg őt,
mert semmi bók nem volt neki elég,

főleg, ha más is kapott azelőtt
belőlem. Megvonná a levegőt
is tőlem, magam bármiképp töröm,
az összes boldogsága káröröm.

V. (Torkosság):

Az igazán erőltetett menet
mégiscsak Tünde volt, amekkora
árnyéka és étvágya rettenet,
világot elnyelő kövér toka,
szörnyű fogságban tartva tompora
alatt félttem először életem
során, pedig nem volt könnyű hetem.

VI. (Harag):

Heléna már, a szikrázó szemű,
ezután nem tudott meghatni sem,
hiába is vetette szét a düh,
majd tette szét és vette tévesen
közönyömet fejére mérgesen,
mi menetrend szerint következett:
magából mind jobban kivetkezett.

VII. (Restség):

Utójátékra Réka állt elő,
vagy csak a lustaság tartotta ott,
levezetésnek épp megfelelő,
más kívánnivalót nem is hagyott,
mint ásító szájú gondolatot:
ölében megnyugodni lelkileg –
a hetedik nap így pihenni meg.

Szennyes (részletek)

Integetés - a kéz vágyott vagy önkéntelenül vad
megremegése -, öröm meg apró könnyek a ráncon.

Ágnes az újdonsült jegyesét - közben pedig első
gyermeküket is - várva, a puha kezével erősen
rámarkolt a fehérre kent, vírító fakerítés
felső deszkájára. Az enyhe, de folytonos, élő
fájdalom átjáróháznak használta a szívét,
jóllehet, ez lett volna amúgy a valóra vált álma,
főleg az életük eddigi részéhez viszonyítva.

Vagy még nem érezte övének egészen az otthont,
míg tudatát a saját testében is csak idegennek,
s elkalandozva babrált nagylábujjával a fűben
fekvő fűzfakosár maradék teregetnivalói
közt. A mosásra kikészített darabok még a konyha
földjén, míg a fakó lepedők száradtak a szélben:
stációk - a nap hátralevő részére halasztva.

Háttérben lobogás: szárítókötelek terhe, mögötte
- szinte a nép- és névtelen apró zsákfalú szélén -
egy szobakonyhás hóka parasztház, jókora tornác,
zöld zsalugáterek, ajtó, ablakok annyi növénnel
- tán muskátli lehet -, hogy a párkány kifelé áll
tőle, folyondár indul fel zsindegyre, tetőre.

Kis veteményes, előkert, szorgos munka gyümölcse:
hagymapalánta, uborka, saláta a paprika mellett,
híznak a szemtől. Meg frissfűszerek - egynegyed ágyás -,
elfér minden a zsebkendőnyi helyen, mogyorófa,
szilva, cseresznye, barack, paradicsomi látvány,
színekkel teli dunyha alatt pompázik a birtok.

Hajnalodóra a hótakaró meglepte a tájat,
kásás nyirka megóvta az építmény maradékát,
s legfőképpen a védtelen emberi áldozatoknak
végzetesen prédává válását. Amikorra
már a viharfelhők is szemernyit szétszakadoznak,
és a helyükre tejes köd költözik, árva, gyanús csend,
és amiközben elő sem bújik semmilyen élő,
meg se csikordul egyetlen zár, retesz és kapuajtó,
meghal egy cseppet a lélekkel ma együtt a vidék is.

Máj hagymalekvárral (részletek)

Gyerekszivaj hasogatja a teret és a fület,
zsúrt tartanak az utca legelején, az emeletes,
márványkorlátos háznál. Lenyírt gyep,
katonásan sorakozó városi terepjárók,
elkényeztetett anyukák és kölykök:
életidegenül affektálnak miközben
tortadobálást játszanak egymással
és a szomszédság idegeivel.

A kóbor kutyák az ingyenfalatok dacára
szélesebb ívben kerülnek ki a környéket,
jobb az üres gyomor, mint a nagy pofa,
ne nyúljon ki a kéz, s így nem lendül a láb sem.

Pasztellszínek, kertvárosi idill,
megcsinált idomok és pózok, túlzó készülődés,
fülsértő locsogás száll a sövényen keresztül,
fotózásra csődül össze a vendégsereg,
tölt a vaku, megáll a kép – atomvillanás balról.

Szemben Szabóék laknak, kettecskén,
miután csemetéik - alacsonyan bár, de - kirepültek.
Szerény, átlagos háztartás, nyárspolgári élet,
a családfő szeméből azért minduntalan
előtűnik a megfoghatatlan, különös sunyiság.

A televíziójuk kemény szado-mazo pornót sugároz,
mielőtt a hagymalekvár szétkenődik rajta.

Mint a húrról félrecsúszó ujj egy gitáresten,
forró kád illatos vízben a kihúzott dugó.
Akár a régóta vágyott cipő, melynek sért a sarka,
s a szélvédőn a madárszar autómosás után.
A második legszebbet tudni magunk mellett,
vagy az elsőnél lenni örök második.

Magasabb szinteken sem történik ez másképp.

Posztolás a posztmodernről, hol minden gondolat az oldalak feletti igazságról, a téged érdeklő pillanat birtoklásáról szól. Nem kell jövő, ha a jelent uralod, s mikor odaértél, az az utáni jelent is uralni tudod. Meghajlítani, ami elmúlt, kitörölni az adott szóval, sérült rendszerben növekedni s növelni tokkal-vonóval mellméretet, számlaegyenleget. Hiába beteg, akkor sem javíthatod, de elvetheted, lecserélheted gyorsabbra, erősebbre és magasabbra a léccel, sprintelj a hosszútávon, csak tüdőt kidobva érsz el bármit. Bármit, kivéve, ami a célvonalon számít.

Furcsa időszak köszöntött be a környéken, mégis teljesen átlagos órák követték egymást, egyesek gyanakodva pislogtak körbe, mintha egy láthatatlan, sokadik érzékük súgna valami megfejthetlent a fülükbe, míg mások gyanútlanul éltek mindennapjaik. A gondolkodás percei voltak ezek néhányaknak, de volt, akinek nem voltak percei gondolkodni, egymásra tekintettek, s a szemkontaktus helyett kiderült, csak a távolbarévedésben merengtek el. Látni kellett volna, nem félrenézni, míg tolvajok portyáztak, hol pazarlás temetett el mindent. Már-már simogatásnak tűnt egy-egy érintés, vagy csupán keresztezték az útjaikat páran az úton céltalanul hömpölygő tömegben. Mintha szavakat formáltak volna a szájuk, de nem hallatszott semmi a háttérzaj miatt. Hús vízzel kecsegtette az oázis a szomjazókat, hol ihatatlan volt a délibáb minden cseppje. Az egyik csak egyszerűen megérezte, hogy lassan indulnia kell, lefele a lejtőn, a szürkeségbe, a másik semmit nem érzett, de ugyanoda tartott.

Viceházmesterek egymás közt, ülve

a sarki teraszon szájuk borzik, fröccsög,
hosszúlépésben mérik végig a szembe-

jövőkét: egy se menő, az összes biceg.

Mindenkiben ott a hiba, vagy ráfogható
bármi, légyen nyakatekert vagy sima.

– Né!

Milyen dzseki/óra/táska/társ/autóból száll ki,
tuti vörös a nyelve vagy a térde, mersz fogadni?
Ki ilyen fokon él, és ekkora tempóban éli fel
mi kiszabódott, az emlékeire mikor lesz ideje?
A vagyon a kötele a nyakon, s a halottaskocsi
már senki kedvéért nem tesz kitérőt a bankba! –
visszhangzik a bölcsellettal takart irigység hangja.

Közben épp az ítélkező ábrándozik a pillanatról,
amelyben a város fölötti domb közepén,
a magaslaton fekvő egyetlen, hatalmas,
összefüggő birtokot alkotó dióligetben
épült körpanorámás, lapostetős luxusházban
tengeti már korántsem nyomorult mindennapjait,
félíg lehunyt szeme túpontosan végigköveti,
amint egy kiejthetetlen nevű koktéllal a kezében
kisétál a teakfával borított teraszra (hatásszünet)
majd csobban egyet, csupán acélból, hogy
a gondolatmenetet az infinity medence
túlsó peremén flegmán egyensúlyozva,
a pórnépre való vizeléssel zárhassa.

Holott annyira tökmindegy a látszat,
s kit érdekel, a Föld melyik sarkában
fordul ki épp tokjából a világ, hogy
a meseszép sziklaszirt a láthatáron
miféle hajóroncsok temetője,
s hogy a hívogató parti fövény
közelről csak kagylómorzsalék
miriád szikeként hasítva a talpat,
ha a gyönyörű, morajló mély,
és vele ez a mérgező szirénének
ezen a borgőzös, sivár utcasarkon
soha el nem ereszti már az elmét.